

FÉNIX

ŠKOLNÍ ČASOPIS

HLAVNÍ TÉMA

VALENTÝNSKÝ SPICE

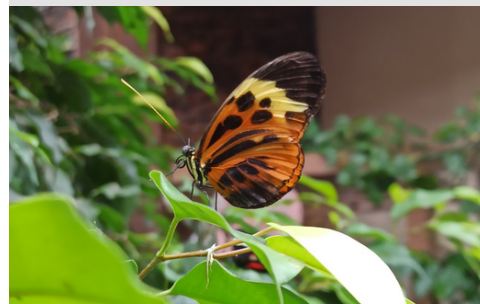
1-3

KUKÁTKO

PAPILONIA - MOTÝLÍ DŮM

4

KAM DÁL?

5-6

„VUT VÁM BUDOUCNOST NEPÍŠE,
ALE PÍŠETE SI JI SAMI“

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

7

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

NAŠI PŘEDKOVÉ

8

JAK PROBÍHALY SLOVANSKÉ
SVATBY A JAK VYJADŘOVALI
SLOVANÉ LÁSKU

NETFLIXOVÝ SOUBOJ

9

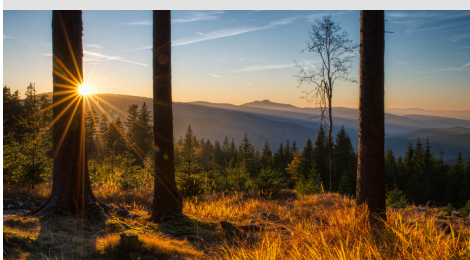
I NENÁVIST MŮŽE VÉST K LÁSCE

INSPIREVIEW

10-13

NA SEVER ZA FOCENÍM, LOSY A
POLÁRNÍ ZÁŘÍ S PAVLEM KNETLEM

RECENZE

14-16

AŽ ŽIJE ROMANTICKÝ PAINTBALL!!

POJĎME SI ZAHRÁT!

17

TAJEMNÝ SVĚT PALIE

HOBBY NAŠEHO GYBY

18

ATLETIKA NA GYBY

CO SE STALO

19

FIGHT CANCER

TICHÁ POŠTA

20

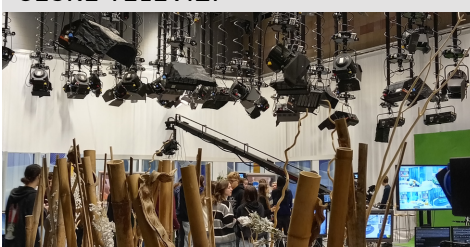
ROMANTICKÉ VZTAHY VE TŘÍDĚ

CO SE ZA LAVICÍ NENAUČÍ

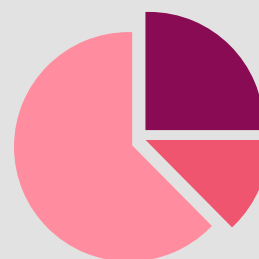
21-22

ON AIR - NÁVŠTĚVA TŘÍDY 3A4 V
ČESKÉ TELEVIZI

FÉNIXOVA HÁDANKA

26

VALENTÝNSKÝ SPICE

ROZHOVOR SE SVATAVOU A PETREM ŠURKOVÝMI

Valentýn, svátek lásky, přináší každoročně spousty romantických okamžiků. Nám se letos v redakci podařilo pár z nich zachytit v rozhovoru se dvěma učitelskými páry, které jsou známé každému studentovi našeho gymnázia. Jak pro ně vypadá dokonalé rande? Má jejich vztah ve škole nějaké nevýhody? Měli jsme možnost lépe nahlédnout do jejich vztahů a získat tak odpovědi na tyto a mnohé další otázky. Abychom lépe navodili romantickou náladu, připravili jsme si pro naše zvědavé čtenáře i QR kód, který vás zavede k delší části jejich sdíleného příběhu.

Znali jste se už před gyby?

Paní profesorka Šurková: Ne, neznali. Ačkoliv jsme oba bývalými studenty a museli jsme se na chodbách GYBY mnohokrát potkat, tak jsme o sobě nevěděli.

Pan ředitel: Na GYBY jsme oba chodili ještě jako středoškoláci, každý však do jiného ročníku. Na chodbách jsme se tedy určitě někdy potkali, ale jinak jsme se osobně neznali.

Jak jste se poznali?

Paní profesorka Šurková: Seznámili jsme se o pár let později na GYBY už jako kolegové učitelé.

Pan ředitel: Zhruba před deseti lety jsme se seznámili tady na GYBY, když jsme spolu začali pracovat.

Jaké je podle Vás nejromantičtější místo na škole?

Paní profesorka Šurková: Tak nad tím jsem asi nikdy nepřemýšlela. Možná zahrada na jaře či v létě?

Pan ředitel: Na školách asi moc romantických míst obecně nebude. Někdo by možná vsadil na školní jezírko, ale lze tu najít i další krásné místo. Na pár dní v roce nám na školní zahradě vykvetou japonské třešně sakury, což je vždy naprosto úžasné.

Jaké je nejromantičtější gesto, které ten druhý udělal?

Paní profesorka Šurková: Je těžké vybrat jedno, ale naposledy mě manžel překvapil na Vánoce, když mi nachystal napínavou „tajenku“, po jejímž vyluštění jsem dostala společnou cestu do Athén.

Pan ředitel: Mám moc rád ZOO a akvária, takže celodenní výlet do Oceanografica ve Valencii byl jedno z nejhezčích překvapení.

Chodíte spolu rybařit?

Paní profesorka Šurková: Ne. Párkrát jsem rodinku jako divák doprovodila, ale rybaření mě nebaví. Je pro mě snesitelné pouze za pěkného počasí s knihou v ruce a v pohodlném rybářském křesílku. Jsem spíše kavárenský povaleč 😊.

Pan ředitel: Na rybách jsme spolu párkrát byli, ale víc si kouzlo rybaření užívají naše děti. Leonka spává v noci u vody od 3 let a Maxík přespávání u vody taky miluje.

VALENTÝNSKÝ SPICE

ROZHOVOR SALŽBĚTOU A REINEM TOOP

Jaké jsou výhody nebo nevýhody vztahu ve škole?

Paní profesorka Toop: Největší výhoda je určitě možnost nechat si poradit a inspirovat se od sebe navzájem, případně i spolupracovat na společných projektech, protože když spolu sdílíme domácnost, můžeme všemu věnovat mnohem více času a partner doma ví, v čem přesně spočívají obtížnosti u dané třídy nebo dané situace, protože se s nimi v práci setkává také. Nejednou se nám také stalo, že když jeden z nás doma něco zapomněl, mohl ten druhý, když začínal v práci později, situaci zachránit. To teda využívám hlavně já, chaot. Nevím, jak to bude vnímat manžel, ale já za největší nevýhodu vnímám jen vlastní strach z předsudků nebo soudů okolí. Víím, že je asi neopodstatněný, ale je možná trošku starost navíc přemýšlet, jestli nepůsobí hloupě, že manžel je také zástupcem třídního učitele, jede se mnou na školní výlet a podobně. Že bychom si lezli na nervy a podobně, se říct nedá, během dne se téměř nepotkáme.

Pan profesor Toop: Co se týče výhod, myslím, že mít někoho, s kým si mohu po práci popovídat a s kým mohu relaxovat, je neuvěřitelně užitečné. Máme společné zájmy a vždy si máme o čem povídat. Upřímně mě nenapadají žádné nevýhody.

Jak jste se poznali?

Paní profesorka Toop: Ještě za středoškolských studií, když jsem po předmaturitním roce odjela na prázdniny do Francie, kam jsme oba přijeli v rámci evropského dobrovolnického projektu, který dal dohromady několik mladých lidí z celého světa, aby v malé francouzské vesničce pomohli zrekonstruovat centrum volného času a za odměnu se podívali po okolí a strávili společný čas. Doma všichni čekali, že přijedu zpět s Francouzem a já si našla ani slovo francouzsky neznajícího Estonce.

Pan profesor Toop: Potkali jsme se ve Francii při dobrovolnické práci v roce 2015 a to, co začalo jako letní láska, se proměnilo v dalších devět let mého života (a doufám, že ještě mnoho dalších!)

Ovlivnil váš vztah nějak výběr práce?

Paní profesorka Toop: To asi odpoví lépe manžel, je to v jeho případě zajímavější. Já chtěla být učitelka vždycky, takže v mém případě ne. Reino ale volil takovou práci, aby se co nejlépe uplatnil v případě stěhování do Česka. To, že pokračoval v rodinné učitelské tradici, tak bylo hlavně praktické rozhodnutí.

Pan profesor Toop: Úplně jsem neměl konkrétní plán co po střední škole, zvažoval jsem mnoho možností, jako je volejbal, coaching nebo fyzio. Ale poté, co jsem potkal Bety, jsem hledal práci, která by nám pomohla se usadit, a rozhodl jsem se jít učit. Myslím, že jablko v tomto případě opravdu nepadá daleko od stromu, protože výběr oboru ve vzdělávání je v rodině dlouhou tradicí (to je případ mojí mámy, babičky, tří tet, a dokonce dvou sester).

VALENTÝNSKÝ SPICE

ROZHOVOR SALŽBĚTOU A REINEM TOOP

Představovala pro vás jazyková bariéra překážku ve vztahu nebo při komunikaci s rodinami?

Paní profesorka Toop: Ve vztahu vůbec, přeci jen jsme vždycky komunikovali anglicky a poměrně brzo jsme začali věnovat čas i jazyku toho druhého. U rodin je to ale pořád poměrně velký problém. Reino se sice anglicky (a se staršími příbuznými česky) domluví s tou mou, já pak estonsky (a se švagry anglicky) s tou jeho, mezi sebou ale rodiny mluvit nedokážou. Nemáme tak vztahy jako kamarádi a blízcí v mém okolí, kdy se tchýně postupně skamarádí a ze všech se stane obrovská komunita. Vždycky asi budeme mít českou a estonskou rodinu zvlášť.

Pan profesor Toop: Pro mě vůbec ne, Bety však na začátku našeho vztahu trochu bojovala, protože nikdo kromě mých bratrů neuměl mluvit anglicky. Pokud nepočítáme s tím, že moje máma křičela „Reino liar“ (Reino lhář, pozn. redakce) tím nejbrutálnějším estonským přízvukem, kdykoli jsem si dělal legraci a pokusil se Bety pozlobit. Brzy se však naučila estonsky a přestal to být problém.

Zažili jste při návštěvě rodné země toho druhého nějaký kulturní šok? Jak jste ho překonali?

Paní profesorka Toop: Oba jsme si asi museli zvyknout na to, jak odlišné obě země a mentality jsou. Manžel byl zaskočený, když poprvé po pár měsících přijel do Česka, ještě jsme oba byli nejistí, jestli je vztah udržitelný, a už byl pozvaný na bramborový salát, řízek a rodinná alba. Já pak zase u své návštěvy byla možná zklamaná z nedostatku téhle slovanské obřadnosti a toho, že bylo vlastně trochu všem jedno, že jsem na návštěvu přijela a půlka rodiny vůbec nebyla doma. S roky jsme se ale naučili právě tohle oceňovat a u rodiny milovat. Myslím, že oslavit Vánoce a Silvestra pořádně nebo fakt, že i naše babička má v kalendáři Reinovy narozeniny, mu nakonec přijde vlastně kouzelné. Já pak už od května myslím každý rok jen na léto v Estonsku, kde po velmi společenských a lidmi naplněných 10 měsících najdu vždycky klid, ticho a trochu samoty.

Pan profesor Toop: Překvapilo mě, jak moc se Češi navzájem pomlouvají. Ale rychle jsem se přizpůsobil a nyní se k nim také rychle přidám!

Můžete se se čtenáři podělit o vaši nejkrásnější společnou vzpomínku? Proč je pro Vás tak významná?

Paní profesorka Toop: To je hodně těžká otázka, vzpomínek je přeci jen hodně. Zkusím ale nějakou, která má alespoň nějakou spojitost s GYBY a naší prací, ať to není jen drbík po drbík. Z poslední doby jsou moje nejkrásnější vzpomínky všechny spojené s mou třídou a vztahy, které společně s Reinem jako zástupcem třídního mají. Myslím, že měl z takové funkce i kvůli jazyku obavy, třída ale k němu chová velmi vroucí pocity, až si někdy přijdu jako páté kolo u vozu. Vzpomínám tak třeba na Vánoce, kdy mu tajně nadělili studenti ozdoby s baňkami do vousů a já měla zakázáno sdělovat, kdo byl onen Ježíšek. Manžel je pak nosil celé Vánoce. To jsou pro mě momenty, které mě nabíjí, propojují se mi totiž dvě největší životní lásky - ta moje velká dvaatřicetipočetná rodina v práci a ta menší, zato osudovější doma.

Pan profesor Toop: Nejvíc záleží na těch nejprostších věcech, jako když jeden z nás udělá něco opravdu hloupého nebo udělá špatný vtip. Nic konkrétního mě nenapadá, ale tyto prosté momenty se v naší rodině rychle stanou našimi vtipky, a tak i něčím, co nás sbližuje a pamatujeme si dlouhá léta.

Chcete se dozvědět víc?
Tak naskenujte :)

MEZI KŘÍDLY MOTÝLŮ

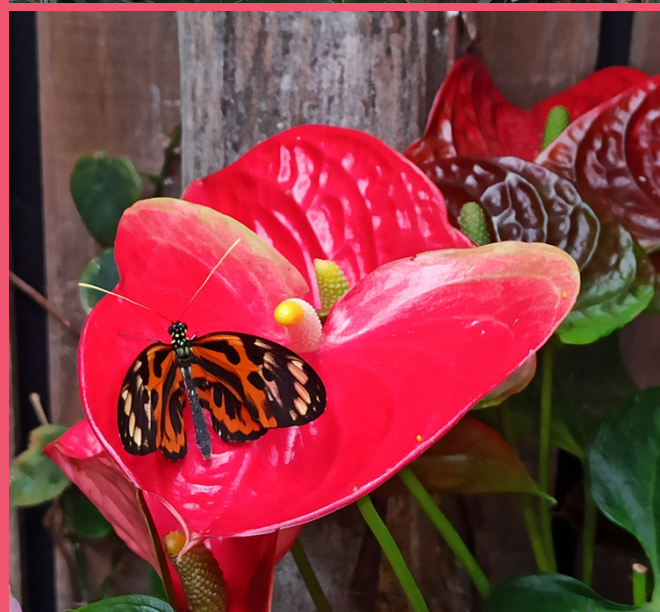
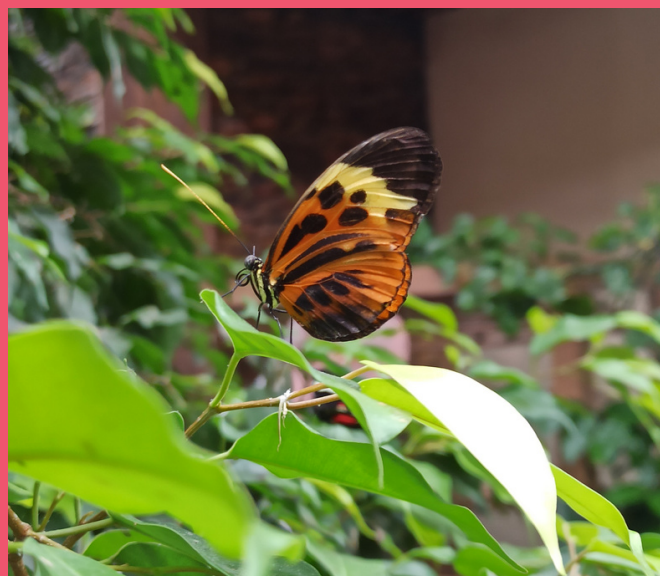
Motýlí domy Papilonia lze najít po celé České republice, ten náš brněnský stématikou karibské džungle můžete navštívit v obchodním domě Rozkvět. Ale co je na našem motýlím domě tak unikátní? Má vyhlídkovou galerii, neboli terásku, ze které můžete pozorovat let motýlů seshora. Vzduchem ale nepoletují pouze motýli, prosviští zde i exotičtí ptáci a na zemi můžete najít želvy, křepelky nebo zlaté rybky (ty jsou samozřejmě ve vodě).

Na motýly jsem se šla podívat již podruhé a v porovnání se svou první návštěvou, která se odehrávala v létě, mám spoustu nových poznatků. Jako první musím vyzdvihnout můj úžas z rozmanitosti a čírého množství motýlů, kteří si vesele poletovali kolem. V tomto ročním období je v brněnské Papilonii snad i přemotýlováno (což se nedá tvrdit o mojí letní návštěvě). Je tomu tak, protože se skladba motýlích druhů v každém ročním období obměňuje. Momentálně jsou v motýlím domě k vidění jedni z největších motýlů světa, jako je třeba Atlas velký.

Motýlí druhy v Papilonii nemají evolučně vyvinutý strach z lidí, jelikož se líhnou z kukly přímo mezi námi, v líně uprostřed Papilonie. Takto nebojácní tvorečkové často přistávají na kolemjdoucích či fotících lidech. Nemusíte tedy být motýlím guru, aby si na vás motýl sednul, ostatně se poštěstilo i mně.

Věc, která se od mojí poslední návštěvy nezměnila, je množství malých dětí. Z tohoto důvodu bych doporučila návštěvu motýlího domu jen těm, kteří jsou připraveni sdílet motýly sděličkami, které máchají svými ručičkami po motýlech a následně řvou, když se motýl přiblíží až moc blízko. Je to však jen menší nepříjemnost. A tedy jim to nemějte moc za zlé, kdyby na vás, jako na malého caparta, přistál motýl s 30cm rozpětím křídel (což dělá o kousek méně, než je polovina výšky průměrného dítěte) taky by vám asi do smíchu moc nebylo.

Fauna a Flora Karibské džungle v Brně v Rozkvětu ožívá se vším všudy – najdete zde vodopád, exotické rostliny, vlhkost a teplota odpovídá pralesním podmínkám, což dokazují i menší nečekané přehánky. K nezbedné atmosféře se přidávají křepelky či exotičtí ptáčci. Zlatý hřeb expozice jsou samozřejmě sami motýli.

„VUT VÁM BUDOUCNOST NEPÍŠE, ALE PÍŠETE SI JI SAMI“

Milí čtenáři, vítějte zpět u rubriky Kam dál. V tomto čísle jsme se podívali na Fakultu strojního inženýrství VUT, které vám v následujících řádcích představíme. Fakultu nám představili nejen studentská ambasadorka Anna Imrichová a student strojírenství Jiří Koudelík, dokonce jsme měli tu čest promluvit i Mgr. Janou Hoderovou, Ph.D., proděkanou fakulty, a s Mgr. Pavlou Svobodovou, Ph.D., vedoucí studijního oddělení fakulty. Po krátkém rozhovoru jsme si šli prohlédnout stánky vystavené jednotlivými ústavu fakult, kde nás odchytil Ing. Lukáš Dubnický, vědecký pracovník z Leteckého ústavu a vzal nás do zkušebny letadel, o které jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí.

„VUT, jako technická škola, jedna z nejstarších v republice, vám rozhodně dá spoustu příležitostí k tomu se rozvinout, naučí vás spoustě věcí, ovšem jako u všech vysokých škol platí to, že pokud nechcete vy sami, nepůjde to. Musí tomu člověk něco dát, ale čím víc tomu dá, tím víc si toho může odnést.“ – Anna Imrichová, studentská ambasadorka FSI VUT

Nejznámější a největší program, který zde můžete studovat, jsou základy strojního inženýrství, kam do prvního ročníku nastoupí necelých tisíc lidí. Jak nám s úsměvem řekli, jde takzvaně o strojařský gympl. Je to základ, po kterém můžete studovat jakýkoliv směr strojařiny v magisterském studiu. Druhý nejpopulárnější program je strojírenství. Kromě těchto oborů se můžete také zabývat např. energetikou, materiálním, matematickým či fyzikálním inženýrstvím.

„Od přírodovědeckých fakult se studium liší tak, že vezmete vědu a aplikujete ji v praxi.“ Anna Imrichová

Jestli se zajímáte o umění a design, i vy zde najdete své místo. Můžete si vybrat obor Průmyslový design. „To jsou opravdu napůl umělci napůl strojaři, kombinují z obou světů dohromady“ sdělil nám Jiří Koudelík.

Součástí je samozřejmě i přijímací zkouška, od kterých mnoho vysokých škol odpouští, ale na VUT to berou jako filtr studentů. Ale byli jsme ujištěni, že není nijak těžká. Jen se musíte předběžně připravovat a udržovat znalosti v hlavě. „Je to spíš zkouška píle,“ informovala nás Mgr. Jana Hoderová, Ph.D. Zkouška má u většiny oborů dvě části. Jednu papírovou zkoušku z matematiky, která má 20 otázek a vybíráte z pěti možností. Následuje test z fyziky, opět z většiny se zavřenými otázkami a počítanými příklady. U některých oborů vás mohou potkat i talentovky formou portfolio, motivačního dopisu či pohovoru.

„VUT VÁM BUDOUCNOST NEPÍŠE, ALE PÍŠETE SI JI SAMI“

Přijímací zkoušku vám mohou na strojárně i prominout, a to podle studijního průměru či maturitního vysvědčení.

Pokud vás již fakulta zaujala a máte vybráno, jistě přemýšlíte nad svým budoucím studentským životem. Pro zpestření studia máte možnost se přidat do několika studentských spolků. Největší je Formule Student, potom Pneumobil Racing Team, kteří staví vozidla na stlačený vzduch a v neposlední řadě Chicken Wings, kteří se zabývají stavbou modelů letadel. Pokud byste chtěli zrealizovat nějaký svůj projekt, můžete se stát součástí strojLAB.

PROČ VUT?

„Jsme velice prestižní strojárna, máme jednak největší podíl studentů ve strojírenství a jednak v soutěži Škola vybraná zaměstnavateli vyhráváme už sedm let, tudíž je o naše absolventy vysoký zájem. Studenti tak mají uplatnění hned po škole. A je obrovská výhoda, že jsme v Brně, ve studentském městě.“

– Jiří Koudelík, student Strojírenství

„Protože jsme nejlepší strojí fakulta v republice, to je potvrzeno i daty. Máme také nejvíce studentů z České republiky, kteří, pokud si vybírají strojařinu, jsou u nás. A hlavně je to škola doporučená zaměstnavateli, protože naši absolventi jsou kvalitní.“

– Mgr. Jana Hoderová, Ph.D., proděkanka fakulty

O Erasmus vás FSI rozhodně také neochudí. Máte více možností – nejpopulárnější je Erasmus+ v rámci EU, ovšem vybrat si můžete i ze spousty dalších agentur.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

V lednu se nám naskytla jedinečná příležitost otevřít brány naší školy a přivítat budoucí studenty spolu s jejich rodiči. Tato vzácná příležitost jim umožnila ponořit se do atmosféry vzdělávací instituce, přičemž mohli nahlédnout do učeben a seznámit se s tím, co nabízíme. Pro mnohé z nich to byl první krok k rozhodnutí, zda se budou ucházet o jedno z míst, která nabízíme.

Rodiče a děti se mohli zúčastnit speciálně připraveného programu plného zážitků a nečekaných dobrodružství. Za každý splněný úkol získali účastníci nálepku. Šťastlivci, kteří dokázali zdolat všechny výzvy, se mohli těšit na sladkou odměnu v podobě lízátko. V odborných učebnách na zájemce čekaly fascinující pokusy a experimenty, které si mohli vyzkoušet na vlastní kůži, stejně jako různé interaktivní výukové aktivity. Mohli nahlédnout do našich odborných i neoborných učeben, to vše pod vedením našich vynikajících učitelů a jejich pomocníků z řad studentů.

Věříme, že si všichni Den otevřených dveří užili a že je naše škola něčím zaujala. Při podávání přihlášek a volbě školy přejeme zájemcům šťastnou ruku a doufáme, že někteří z nich se stanou nedílnou součástí naší komunity. Zároveň děkujeme všem studentům a pedagogům za jejich vstřícnost a otevřenost. Děkujeme vám za to, že jste sdíleli vaše znalosti, dovednosti, zkušenosti a nadšení a pomohli jste tak nerozhodným uchazečům v jejich volbě.

JAK PROBÍHALY SLOVANSKÉ SVATBY A JAK VYJADŘOVALI SLOVANÉ LÁSKU

Ze západního světa se knám v posledních letech dostal svátek svatého Valentýna, o kterém všichni, byť možná neradi, často slyšíme. Což ve vás může vzbudit myšlenku, jestli jsme tu dřív neslavili zamilované. Slavili. Mnozí z vás jistě znají první máj, lásky čas, který se tradičně bere jako svátek zamilovaných. Jenže první máj byl v dobách komunismu zastíňován svátkem práce, proto ho mnoho lidí opomíná. Jeden zdůvodňuje, proč je svátek zamilovaných právě v květnu, je, že za Slovanů bylo tradicí mít svatby na jaře, když kvetly všechny stromy. A právě o slovanských svatbách si dneska něco málo řekneme.

Samotné svatbě předcházely námluvy, při nichž mládenec žádal dívku o ruku. Pokud námluvy proběhly úspěšně, přišlo na řadu tzv. rukobití (zásnuby) – spojení rukou otců ženicha a nevěsty za účasti svědků nad bochníkem chleba se solí ležícím na stole.

Jak takové svatby probíhaly? Nejdřív proběhl tzv. výkup nevěsty. To spočívalo v tom, že nevěsta byla zavřena doma a ženich, aby ji dostal zpět, musel plnit různé úkoly typu hádanky, šifry atp. Po tom, co ženich dostal či vykoupil svou nevěstu, přišel čas na obřad. Obřad obvykle probíhal pod širým nebem u vodního toku, kde potom proběhla i hostina. Nevěsta s ženichem si podali ruce nad stolem, na kterém opět ležel chléb se solí jako při zásnubách. Dále byste na svatebním stole našli svatební koláč. Po výměně prstýnků novomanželé třikrát obešli stůl po slunci a drželi se u toho za ruce. Celý sňatek stvrzovalo svazování rukou manželského páru a přípitek vínem či medovinou ze společného poháru. Bezprostředně následovala oběť bohům vhazované do tekoucí vody (např. jablko, chléb či koláč).

Po obřadu následovalo několik dalších „rituálů“, např. osypávání chmelem či zrním, který měl páru zajistit plodnost, nebo také požehnání novomanželů jejich rodiči.

Hostina na svatbě samozřejmě také nechyběla, mnoho se tancovalo, pilo a oslavovalo, novomanželský pár byl samozřejmě obdarován. Na hostinách se jedla obřadní jídla – dříve zmíněný koláč, kaše slazená medem, pečená slépka skohoutem a spousta dalšího. Bylo tradicí, že ženich s nevěstou alespoň malou část hostiny jedli v ústraní, vždy ze společného talíře.

Po hostině si ženich doslova přinesl nevěstu domů, kde ji přenesl přes práh, aby neurazila domácí bohy. Posléze zapálí svíčku, kterou bude mladý pár uchovávat a opětně zažínat v nejsvátečnějších momentech. A nejen to, měli tím ochránit i vzpomenout si na své předky.

V poslední části dne byli novomanželé uloženi na svatební lože, po dovršení vyšel ženich a na znamení zdaru rozbil hrníček. Oslavy pokračovaly až do ranních hodin.

Druhý den svatby probíhalo u vody očištění novomanželů a celé veselí bylo zakončeno obřadními hrami s účastí maškar, které měly zajistit hojnost svatebnímu páru.

I NENÁVIST MŮŽE VÉST K LÁSCCE

Už vám někdy někdo řekl, že čeká na svého pana Darcyho? A vy jste jen hloupě pokukovali, protože jste neměli sebemenší tušení, kdo to je? Pak jste tu správně! Při příležitosti oslav svatého Valentýna jsem si pro vás totiž připravila článek o snad nejstarším enemies-to-lovers románu „Pýcha a předsudek“. A i když možná nejste zrovna v náladě se koukat na nějaký romantický film, tak mi věřte, že tato klasika vás opravdu chytne!

Friend: Please don't tell me you're watching Pride And Prejudice again Me:

Dílo „Pýcha a předsudek“ známe všichni z hodin literatury. A ať už jste nad autorkou a jejím dílem zivali nudou nebo ji obdivovali, je pro nás i pro literaturu důležité. Nejen pro to, že to je první tzv. rodinný román, ale také pro to, že zobrazuje společnost na přelomu 19. století takovou, jaká byla. A to hlavně jejich postoje ke vdávání. Příběh sleduje Elizabeth, která touží po opravdové lásce a chce se tak postavit proti názorům své matky.

Za dílem stojí Jane Austenová, autorka známá svými romány, které se zabývají hlavně láskou, postavením žen ve společnosti, a tak trochu výsměchem tomu, jak je společnost nastavená.

Věděli jste, že i autorka sama odmítla žádost o sňatek, stejně tak jako Elizabeth? Když jí bylo 27 let, požádal ji o ruku pan Harris Bigg-Wither. Její první odpověď zněla ano, protože se to od ní v jejím věku samozřejmě očekávalo. Další ráno ho ale odmítla, a to s vědomím, že to byla její poslední šance na sňatek. To však nebyl první román, který Austenová prožila. Ještě předtím si prošla dvěma vztahy, které však nikam nevedly. A jak už bylo řečeno, ani třetí vztah jí nepřál štěstí, a tak umřela neprovdaná. To nemění nic na tom, že měla obrovský tvůrčí talent, který čtenáři oceňují dodnes, a lásku a manželství vykresluje v dílech lépe než autoři, kterým Štěstěna přála v tomto ohledu více.

„Je všeobecně uznávanou pravdou, že svobodný a dostatečně zajištěný muž potřebuje nezbytně manželku.“ Tak zní první věta celého románu.

Příběh je prostý – rodina Bennetová, vedená panovačnou matkou, žije na venkově v Anglii a řeší, jak všech pět dcer dobře provdat. V tom přijíždí pan Bingley (společně se svým přítelem panem Darcym) a všichni obyvatelé chtějí jediné – aby se právě jejich dcera panu Bingleymu zalíbila. A ať to na první pohled vypadá, že to bude příběh o panu Bingleym, není tomu tak. Román se soustředí na druhorozenou dceru Elizabeth, která hledá pravou lásku, odsuzuje lidi na první pohled a nedokáže vystát pana Darcyho. Ten ji nesnáší už od jejich prvního setkání a povyšuje se nad ní. Jestli si k sobě najdou cestu, se dočtete v autorčině románu.

Pokud zrovna nejste v náladě na čtení, nezoufejte! Odpověď najdete i ve filmovém zpracování, které je dostupné i na Netflixu. Hlavním postavám propůjčili tvář tentokrát herci Keira Knightleyová a Matthew Macfadyen a celé zpracování je z roku 2005. Můžete se těšit na skvostné plesy, vyznání lásky, ale také na nemálo odmítnutí. Jestli chcete s příběhem strávit více času, je tu možnost podívat se i na seriál.

Kdo však nechce přijít o všechny detaily a chce prožít tu pravou „Austenovskou“ atmosféru, sáhněte přece jen po knize. I přes to, že má něco málo přes 400 stran, neměla by vám uniknout. Příběh je prostý, ale dostanete se s ním do 19. století a poznáte, jaké problémy v lásce se tenkrát řešily. Jestli nemáte momentálně tolik času, filmové či seriálové adaptace vám taky dobře postačí, ač s nepřesnostmi. Tak šťastného Valentýna!

New neighbour moves to town

“NEBOJTE SE BYT PŘI FOCENÍ ORIGINÁLNÍ!” NA SEVER ZA FOCENÍM, LOSY A POLÁRNÍ ZÁŘÍ S PAVLEM KNETLEM

Milí čtenáři, únor je jednak posledním měsícem zimy před dlouho očekávaným jarem, za druhé je pro mnohé suchý, a navíc je to tak trochu měsíc všech zamilovaných díky svátku svatého Valentýna. A tak se internet, noviny a vůbec svět kolem plní obrázky sladoučkých srdíček, zvírátek a roztomilých přáníček. Ale ať se člověk snaží sebevíc, nikdy nepředstihne romantické dárečky, které nám každý den věnuje příroda – třeba východy a západy slunce vám nikdo nezabálí a nepřeváže mašličkou, a přece jsou tolikrát krásnější. Tuto několikaminutovou nádheru se alespoň částečně daří zachytit skupince šilenců jménem fotografové – a tentokrát je hostem Inspireview právě jeden takový fotograf-samouk Pavel Knetl.

Mohl by ses na začátek trochu představit? Čemu se věnuješ a jak ses vlastně dostal k focení?

Já jsem povoláním stavař, kolem roku 2000 jsem začínal jako projektant a momentálně dělám stavební management, to znamená plánování a řízení staveb. Focení je jedním z mých asi dvou největších dlouhodobých koníčků, společně s lyžováním. Když jsem začal pracovat, zrcadlovka byla vlastně první dražší věc, kterou jsem si koupil za vydělané peníze. A pak už mě to tak nějak chytlo.

Učil ses někdy, jak fotit, absolvoval jsi nějaké kurzy?

Ze začátku vůbec, byl jsem opravdu sebou, ale tuto zálibu jsem sdílel s několika kamarády z práce, takže s nimi jsme se tak navzájem učili a inspirovali, když jsme si prohlíželi fotky ostatních. Až poslední dobou jsem byl na několika kurzech komplikovanějších stylů focení, třeba o panoramatických fotografiích, to jsme se skupinou asi deseti lidí běhali tři dny v okolí Pradědu a fotili krajinu.

Co tě na focení nejvíc baví?

Líbí se mi na tom to, že při tom můžu strávit čas v přírodě s lidmi, že s nimi můžu tento koníček sdílet a bavit se o něm. Vždycky mě fascinovalo, že i když jsme fotili stejnou věc, vždycky fotky od různých lidí vypadaly různě, dal se tam vždy poznat jakýsi “rukopis”, styl.

Jaká věc týkající se focení by podle tebe lidi překvapila, kdybys jim ji řekl?

Z technické stránky třeba to, že některé panoramatické snímky jsou vlastně poskládané z cca 60 menších fotek. Střídá se v nich míra expozice, zaměření a světla, aby se povedlo co nejvěrněji zachytit scénérii.

NA SEVER ZA FOCENÍM, LOSY A POLÁRNÍ ZÁŘÍ S PAVLEM KNETLEM

A pak takový můj osobní rozměr – když se podívám na nějakou svou starou fotku, vždycky si navzdory očekávání dokážu docela přesně vybavit situaci, v jaké jsem ji fotil. Ten výlet, který za tím stál, jak jsem se v té chvíli cítil, jaké bylo počasí, s kým jsem tam byl...

Co fotíš nejradši, a co se ti fotí nejlépe z technického hlediska?

Moc rád fotím východy a západy slunce, líbí se mi, jak je každý jiný, ty krásné barvy ... taky to, že v tu dobu, ráno i večer, je v přírodě ticho a klid, jenom ptáčky zpívají, taková idyla.

Rád taky experimentuji se světlem, moje oblíbené fotky jsou často abstraktní, třeba nějaké neurčité odrazy barevných světél na skle, kde si člověk nedokáže moc představit, co to vlastně je.

A pak samozřejmě polární záře. Je úžasné, jak nikdy není stejná – někdy je stabilní, jenom takový zářivý oblouk napříč oblohou, někdy se zase rychle hýbe a vlní jako záclona u otevřeného okna a hraje barvami – nejen zelenou, jak je většinou zachycovaná, ale často i růžovou, červenou, modrou, fialovou...

Jednou se mi stalo, že jsem s se skupinou fotografů všech možných národností fotil na jedné pláži zář, která byla celá barevná a dynamická, a když skončila, lidi začali tleskat a volat radostí jako po nějakém ohňostroji na Přehradě, tak silný zážitek to byl.

Na jaká zajímavá místa ses dostal a jaké lidi jsi potkal díky focení?

Jezdím často do Norska na souostroví Lofoty. Tam je taková zvláštní krajina, bez rovin nebo údolí, prostě jenom hory a moře a pláže s bílým pískem. Tamní vrcholy mají jen kolem tisíce metrů, ale je vidět daleko a ten výhled na ty zubaté hřebeny ostatních hor a prolínání s mořem je vždycky super. Z Česka mám nejradši Šumavu, protože je tam krásně zachovalá a téměř nedotčená příroda.

A nějací lidi ... Ten kamarád, Jan Šmíd, u kterého jsem dělal ten kurz panoramat, to je odborník doslova evropské kvalifikace, má to i vystudované. Má opravdu mimořádný styl a je to vidět i na těch kurzech a přednáškách, jsou hodně zajímavé, intenzivní a člověka to vždycky nakopne a inspiruje.

Jaká je tvoje nejoblíbenější fotka, kterou jsi kdy pořídil?

Asi jedna panoramatická ze Šumavy. Je na ní západ slunce, který se tehdy tak povedl, a ještě jsem si stoupl na místo, ze kterého bylo slunce na horizontu jakoby orámované vrcholky stromů. Ta je fakt pěkná.

NA SEVER ZA FOCENÍM, LOSY A POLÁRNÍ ZÁŘÍ S PAVLEM KNETLEM

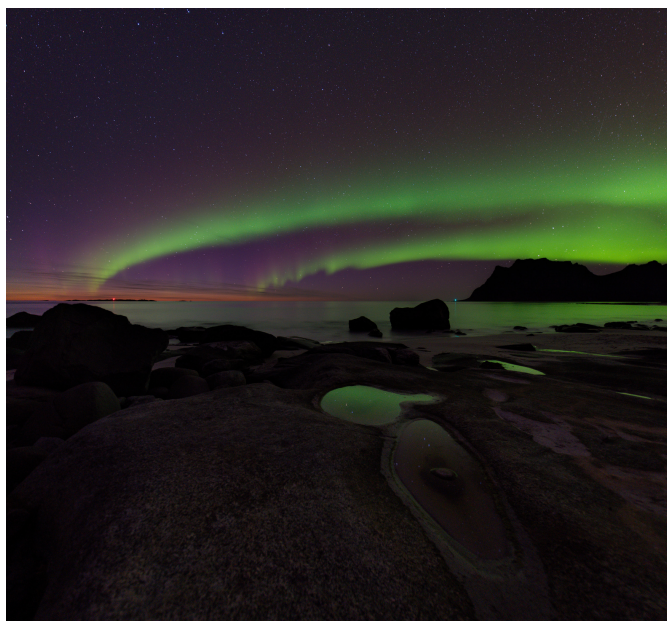
Co tě vždycky zaručeně uklidní a co tě naopak rozhodí, když jdeš fotit do lesa nebo třeba zrovna lezeš na nějaký ten kopec?

Vždycky mě uklidní ta samotná cesta nahoru, kdy můžu přemýšlet a být v klidu sám se sebou nebo si povídat s ostatními lidmi.

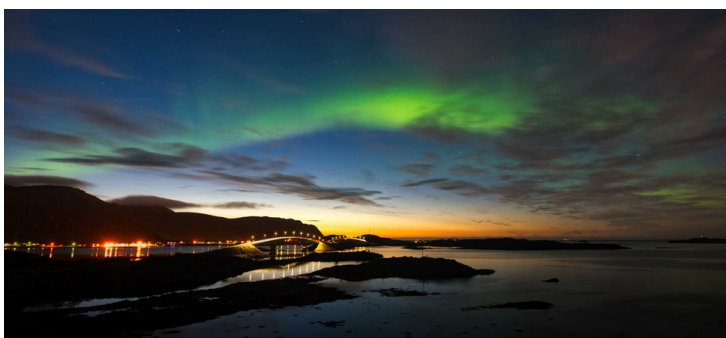
Rozhodí a naštvě mě vždycky to, když se konečně vydrápu na vrchol a ten výhled se uzavře, přijdou mraky, mlha nebo začne pršet. Při focení polární záře je taky nepříjemné, když se musíte vyhýbat ostatním lidem, hlavně když okolo pobíhají s baterkami a svítí vám do záběru.

Co bys doporučil fotografům “amatérům”, aby jejich fotky vypadaly profesionálně, i když nemají pořádnou zrcadlovku?

Myslím, že je škoda, že lidi často fotí na Instagram pořád ty stejné pohledy na nějaké památky nebo scenérie v přírodě. Vylezete na Gerlach jen proto, abyste vyfotili výhled ze stejného místa a úhlu, jak už to udělalo tolik lidí před vámi, takže by vám vlastně stačilo stáhnout si fotku z internetu.

Za mě je dobrý nápad vybrat si nějaký detail v tom výhledu, třeba nějakou kytičku, na ni zaměřit a rozostřit věci za ní. Pracovat tak trochu s pozorností diváka, přemýšlet o tom, co kde na fotku umístit, aby to tam vypadalo dobře. Pobavte se o tom s někým dalším, abyste věděli, jak to působí. Mně se osvědčilo taky prohlédnout si zpětně snímky a reflektovat právě často špatné rozvržení fotky, tím se můžete hodně naučit. Nebojte se vybírat si neobvyklé úhly a originální pohledy na věci.

Vzpomněl by sis na nějakou vtipnou historku spojenou s focením?

Mám jednu ze Šumavy. To jsem takhle jednou narazil na takovou nádhernou louku uprostřed lesa s krásnými vysokými smrky a řekl jsem si, že tam vyfotím pár panoramat. Tak jsem si tam rozdělal to nářadíčko, rozložil jsem stativ a všechno ostatní. Podívám se do foťáku a najednou si uvědomím, že pár metrů přede mnou stojí proti mně obrovský jelen a kouká. Vzápětí mi taky došlo, že je říjen, což není úplně ideální období na setkání s jelenem. Tak jsme tak na sebe koukali a asi oba přemýšleli, komu dojdou nervy dřív. Už jsem měl připravený plán, že vylezu na strom a techniku nechám napospas jelenovi, ale vtom zpoza něj vyběhla laňka a utíkala pryč do lesa. Jelen chvíli váhal a pak se rozběhl za ní. Holt vzhledem k ročnímu období přehodnotil priority 😊.

Nebo jsme jednou byli na nějaké losí farmě v Norsku. Moje dcera má hrozně ráda losy, a tak jsme s pánem, co nás tam prováděl, domluvili, že bude moct nakrmit losa.

NA SEVER ZA FOCENÍM, LOSY A POLÁRNÍ ZÁŘÍ S PAVLEM KNETLEM

Tak jí pán dal do ruky bramboru a řekl jí, ať si ji přidrží na rameni a přiblíží se zády k ohradě. Los k ní přišel a pysky jí vzal bramboru z ruky a sežral ji. Naštěstí ji nekousl, čehož jsme se trochu báli, ale zato ji celou poslintal a s tím jsme taky úplně nepočítali. Ale jí to vůbec nevadilo, byl to nezapomenutelný zážitek.

Když už jsi naťukl ty losy, říká se, že v severských zemích je s nimi často problém na silnici, máš s tím nějakou zkušenost? A fotil jsi je někdy takto z auta?

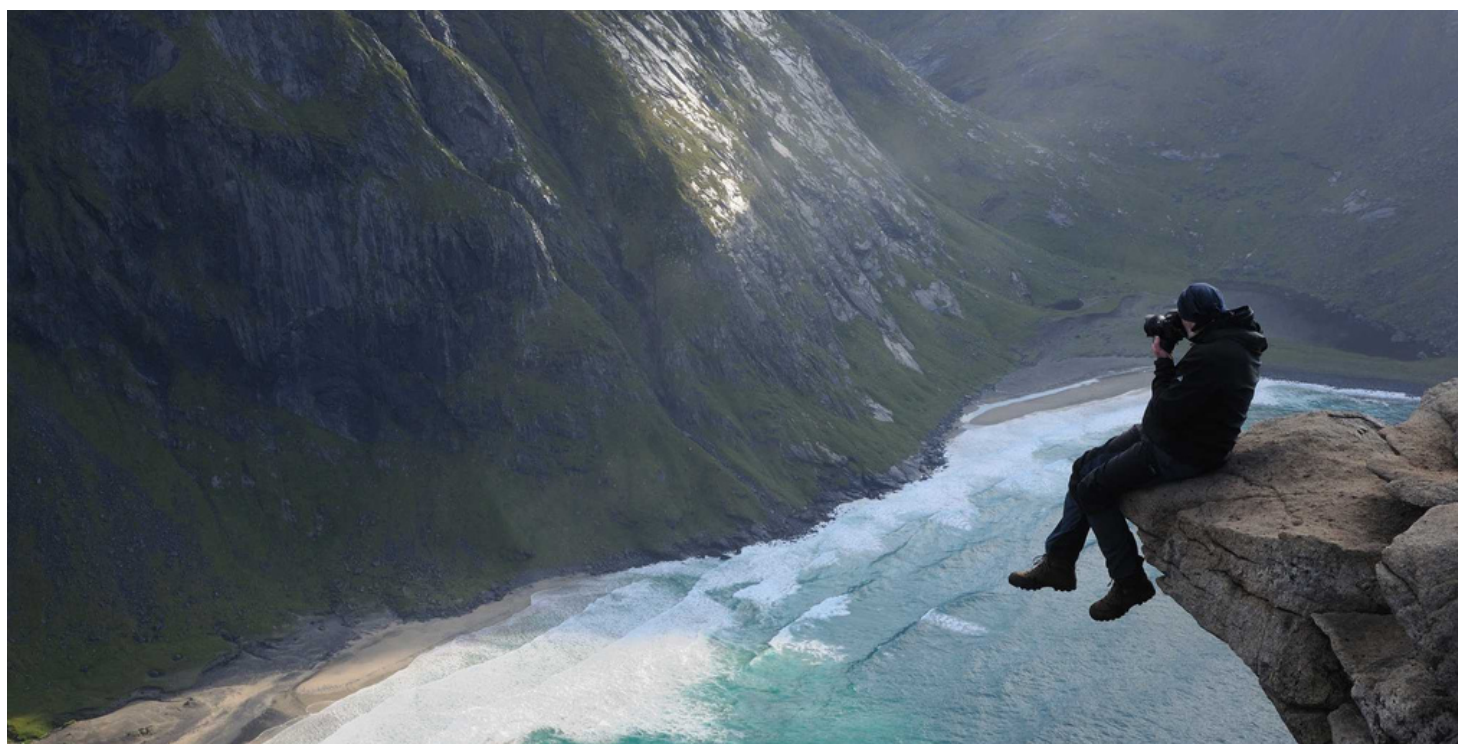
Ano, to je pravda. Často si vám prostě stoupne doprostřed silnice a vy několik hodin nemůžete projet. To jsem zažil několikrát a není to nic příjemného, protože nikdy nevíte, jestli mu třeba nepřeskočí a nenaběhne do vás. Los je pro auta nebezpečný hlavně tím, že hrozně moc váží a má dlouhé tenké nohy, o paroží samozřejmě ani nemluvě. Tím pádem, když srazíte losa, podrazíte mu vlastně jen ty nohy a on vám skoro celým objemem dopadne na kapotu a sklo. To je úplně něco jiného, než když u nás sejmete daňka nebo jelena. Proto mají v severských zemích auta nainstalovaná speciální světla, která prý pomáhají losy zastrašovat.

Losy jsem fotil mnohokrát, z auta i venku, často to bylo docela nebezpečné, ale vždycky to stálo za to. Je to krásné a majestátní zvíře, které na vás udělá dojem, když ho vidíte naživo.

Máš na závěr nějakou věc, kterou bys chtěl vyfotit, ale ještě se ti to nepovedlo, nebo to nejde vůbec?

Hrozně rád bych někdy vyfotil mlhu a mraky, jak se přelévají přes hory, když zapadá slunce, a ideálně stylem tzv. dlouhé expozice, který umí zachytit skoro i pohyb. Obdivuju, když se to někomu povede, když má to štěstí, že někde vyleze nahoru a zrovna je tam ideální oblačnost a světlo a barvy. To je takový můj sen.

Určitě se to povede, přejeme hodně štěstí! A vy, milí čtenáři, honem popadněte doma mobil a vyrazte do přírody za focením! Kdo ví, možná letos překvapíte svou drahou polovičku právě romantickou fotkou s východem sluníčka ...

AŽ ŽIJE ROMANTICKÝ PAINTBALL!!

Vendy 8/10

Všichni moji kamarádi ví, že nemusím romantické filmy. A i když dokážu ocenit dobrou romantickou zápletku, existuje až moc odbytých snímků, které měly velký potenciál, ale svou myšlenku tvůrci nedotáhli do konce. S filmy tohoto žánru mám problém, protože jsou většinou nudné a velmi často mají stejné nebo příliš podobné dějové linky. Občas mi ani vztah mezi dvěma postavami nedává smysl a přijde mi zbytečně nucený. Jenže občas se však tvůrcům zadaří.

Snímek 10 things I hate about you je jiný. Byl zábavný a několikrát mě i rozesmál. Nebyl unavující ani zbytečně zdlouhavý nebo zamotaný. Příběh měl logiku a nepůsobil nuceně. Zkrátka mi přišlo, že i když to byl romantický film, celou dobu se nemluvilo jen o lásce. Je to určitě snímek, ke kterému se ráda vrátím, protože je to něco, na co se můžu podívat, když se nudím, potřebuju zvednout náladu nebo jen nevím, co si pustit.

Poslední dobou jsme totiž dělali recenze na celkem složité filmy. Ale 10 důvodů proč tě nenávidím opravdu není jedním z nich. Není to snímek, který se horlivě snažíte pochopit a jehož zápletku vám proklouzává mezi prsty. Nemusíte bedlivě pozorovat scény, protože kdybyste to dělali, tak spíše najdete chyby než zajímavé bonusy. Film je jednoduchý, nekomplikovaný a opravdu si u něj můžete odpočinout.

Čauky! Hele, když je ten Valentýn, neměla bys pro mě nějakou romañtárnu?

Ahoj! No, napadá mě film 10 důvodů proč tě nenávidím.

To už jsem někdy slyšela...
Proč je mi to povědomý?

Scénky z filmu se často objevují na TikToku, tam jsem se o filmu dozvěděla i já.

Ahá, to dává smysl.
Nějací zajímaví herci?

Tak třeba Joseph Gordon-Levitt nebo Julia Stiles. Ale určitě nejznámější byl Heath Ledger.

Tak to zní zajímavě. A o čem film vlastně je?

Pošlu ti trailer, ale ve zkratce je film o dvou sestrách: Bianca, která chce být za každou cenu jako ostatní holky ve škole a najít si kluka. A Katarina, která se zase snaží být odlišná od všech a nejít s davem.

Jejich přísný táta vymyslí pravidlo, že pokud si Kat nenajde kluka, tak žádného nemůže mít ani Bianca. Cameron, který usiluje o Biancu, vymyslí plán, jak ji pozvat na rande. Jenže ne všechny plány jdou podle představ.

Začíná se mi to líbit víc a víc.
Tak jdu na to!

AŽ ŽIJE ROMANTICKÝ PAINTBALL!!

Největší překvapení tohoto snímku byl určitě Heath Ledger. Herec, kterého většina nejspíše zná z ikonické a nezapomenutelné role Jokera. Já si ho spíš zapamatovala ve filmu *Brokeback Mountain*, taky romantický film, ale úplně z jiného soudku. Myslím si ale, že diváci, kteří nejdříve viděli Jokera, byly pořádně šokovaní, když viděli toho Heatha Ledgera zpívat „Can't Take My Eyes off You“ své budoucí holce, aby se s ní opět udobřil.

Podtrženo sečteno, i když film nebyl ten největší kinematografický zázrak, nenašla jsem nic, co by mi na něm vyloženě vadilo. Snad jen mírně uspěchaný konec, ale to dokážu přehlédnout, protože zbytek filmu byl opravdu povedený. Není to snímek, nad kterým mají rozjímat kritici, ale spíš něco pro nás teenagery.

<https://people.com/movies/10-things-i-hate-about-you-director-remembers-heath-ledger/>

Dája: 8/10

Proč bychom se měli zajímat o romantický film, co vyšel čtvrt století zpátky? Protože se mu povedlo něco, co by si přál každý film – pamatujeme si ho. Jsem si poměrně jistá, že pokud se pohybujete na internetu (obzvláště na TikToku), už jste na film narazili. Ať už skrz teenagerky, které přehnaně analyzují kostýmy, nebo přes klipy ‚ikonických‘ hlášek. Na mě třeba pořád dokola vyskakovala závěrečná báseň.

10 důvodů proč tě nenávidím, spadá do kategorie ‚nezapomenutelné teen filmy z přelomu století‘, nebo ho tam minimálně řadí několik článků, které jsem četla. V těchto seznamech bývá snímek často s filmy *Clueless*, *Velmi nebezpečné známosti*, nebo *Protivný sprostý holky*. Ale co je na těchhle filmech tak výjimečného, že si je dodnes připomínáme? Přemýšlela jsem o tom a napadly mě dva hlavní důvody

<https://www.vox.com/culture/2019/3/29/18287403/10-things-i-hate-about-you-20-anniversary-heath-ledger-julia-stiles-shakespeare>

Zprvé, tři ze čtyř zmiňovaných jsou adaptace nebo modernizované převyprávění velmi starých příběhů. *Clueless* je volný remake *Emmy*, od Jane Austenové, *Velmi nebezpečné známosti* jsou založeny na ‚*Les Liaisons Dangereuses*‘ od autora jménem Pierre Choderlos de Laclos. A 10 důvodů proč tě nenávidím je *Zkrocení zlé ženy* od Shakespeara. Kniha sice není Shakespearovo nejslavnější dílo, ale i tak se nám dostala i do kánonu. A kdo ví, mnohá si ji právě někdo z vás vybere k maturitě. Co říct? My lidi zkrátka milujeme remaky.

AŽ ŽIJE ROMANTICKÝ PAINTBALL!!

A zadruhé, ani jeden z filmů není čistě romantický, což je často dělá více zapamatovatelné. Příběh „deseti důvodů“ nevidím jako příběh o lásce, ale jako příběh o dvou sestrách, které by nemohly být rozdílnější. Nejvíc na mě zapůsobila postava otce, vtipné dialogy a nádherné vykreslení mnohdy komplikovaných vztahů. Tohle a ještě mnohem víc se dělo, zatímco romantika jen tichounce bublala v pozadí. Miluju romantické filmy, ale stejně se radši kouknu na takový, kde se něco děje.

<https://www.teenvogue.com/story/10-things-i-hate-about-you-life-lessons>

<https://letterboxd.com/film/10-things-i-hate-about-you/>

10 důvodů proč tě nenávidím byl přesně takový, jaký jsem ho očekávala. Dobrý, ale ne dech beroucí. Vtipný, s dobrou hudbou a s velmi atraktivními herci. Postavy, se kterými se dá sžít. V Bianca vidím svoji sestru, a já... Já bych si přála být jako Kat. Mít její sebevědomí a drzost, která by mi umožnila utéct ze školy a jít romanticky hrát paintball. Ve vilkách a věčném slunci vidím Americký sen a kouká se na něj opravdu pěkně. Vlastně, celý film vizuálně vypadá mnohem lépe, než jsem čekala.

Pokud jste sami na Valentýna a chcete se cítit líp, tenhle film vřele doporučuju. A pokud jste zadani a chcete si se svojí drahou polovičkou udělat pěkný večer, tenhle film není špatná volba.

<https://www.pluggedin.com/movie-reviews/10thingsihateaboutyou/>

TAJEMNÝ SVĚT PALIE

Pokud jste se někdy chtěli vrhnout do světa fantazie, plného zvláštních stvoření, kde být člověkem je spíše atypické než normální, tak nás nechte představit novou hru jménem Palia, kterou se pyšní studium Singularity 6.

Vše začíná vytvořením vzhledu vaší postavy a rovnou musíme přiznat, že to nám zabralo hodně času. Vybírat můžete z několika možností účesů, oblečení, barev a odstínů pleti. Občas se to může zdát jako nadlidský výkon, ale naštěstí máte možnost vzhled změnit v průběhu hry, takže není důvod si zoufat a radši se hned vrhněte na zvolení vašeho herního jména. Posléze Vám už zbývá jen vymyšlení přezdívky, kterou chcete, aby vás charakter ve hře oslovovaly a šup šup do nového světa.

Lidé jako vy se v Palii začali objevovat teprve nedávno, za doprovodu zářící světelné koule. Stejně jako je, i Vás právě tento záhadný zdroj světla přemístil do vesnice jménem Kilima. Svědkem vašeho zrození se stane zvláště vypadající vesničanka jménem Jina, která Vás přátelsky přivítá do svého světa a nasměruje Vás správným směrem. Postupně se budete seznamovat i s ostatními vesničany a získávat tak zkušenosti, recepty a návody potřebné k vašemu dalšímu posunu v příběhu.

K dispozici také získáte svůj vlastní pozemek, na kterém si vybudujete své vlastní zázemí v podobě domu a polí k farmaření. A jelikož je Palia MMOPRG (massively multiplayer online role-playing game), můžete pozvat své kamarády nebo je najít přímo ve hře a získat tak milou společnost při plnění úkolů. Pokud Vás lidská společnost úplně neláká, můžete ve hře získat vlastního mazlíčka, který ji zaručeně nahradí.

Palia je vizuálně barevná a veselá hra otevírající dveře fantazii a kreativitě. Její poklidné prostředí a přátelská komunita je velký plus i pro lidi, kteří nepatří mezi každodenní hráče. Systém ovládání je lehce pochopitelný, a navíc dobře zapadající do stylu celého příběhu. Za nás hra rozhodně stojí za zkoušku tak se v ní třeba jednou potkáme!

ATLETIKA NA GYBY

Vážení čtenáři, jsme zpět u rubriky Hobby našeho GYBY, dnes jsme se na chvíli stali součástí atletického kroužku. Zde můžete zlepšit svoji fyzickou kondici a užít si zábavu na hřišti. Jak se říká vzhůru na hřiště a sportu zdar!

Ve čtvrtek po vyučování jsme se vydali do naší velké tělocvičny, v půl čtvrté už byli všichni připraveni si dát pořádně do těla. Byli jsme překvapeni, jaká byla účast, kroužek se totiž konal den před jarními prázdninami. Zatímco někteří už odpočívali doma po těžkém týdnu, jiní se naopak oblékli do sportovního a ukončili svůj týden zpotení, ale s načerpaným adrenalinem.

Jakmile jsme vešli do tělocvičny, pohodlně jsme se usadili a sledovali výkony sportovců. Hned začala rozcvička pod vedením pana Čumpelíka. Protažení celého těla je důležité proto, aby se během pohybu nenatáhl nebo nenatrhl sval. Kvalitní rozcvička je zkrátka základ tréninku. Odběhlo se několik koleček okolo hřiště, během toho jsme viděli nejdříve protažení nohou a zároveň rukou, to vše bylo při stálém pohybu. Poté se všichni připravili na abecedu, což je postupné protažení svalů. Postupujeme od hlavy až k nohám, protahujeme důležité svaly jako v abecedě od A až po Z. Velice se nám líbilo, jak byl na protažení kladen důraz a všichni se poctivě zapojili.

Po rozcvičce následovala rychlá pauza na doplnění tekutin a jdeme na to! Teď byly na programu sprinty. Sledovali jsme nadšené sportovce u stěny chystající se na běh, do kterého dají vše. Běhat tam a zpátky by bylo moc jednoduché, proto následovaly starty z různých pozic, například z lehu či sedu. Většinou se potom hrají různé sporty a všichni se vždy zapojí, nevadí, že nejsi zkušený sportovec, i ty můžeš zlepšit svoji kondici.

Ocenili jsme, jakým způsobem byl kroužek veden od rozcvičky až ke sportům, u obojího se hlídala kvalita provedení. Když někdo měl problém udělat nějaký cvik, byl mu vysvětlen. Celou dobu vládla přátelská atmosféra, to ovšem neznamená, že se pořádně nemakalo.

Pokud se i ty chceš zlepšit ve sportu nebo si jen ve čtvrtek zaběhat a zacvičit, je to ideální kroužek pro tebe. Každopádně přejeme všem účastníkům atletického kroužku hodně energie i do dalších tréninků, a hlavně žádné zranění!

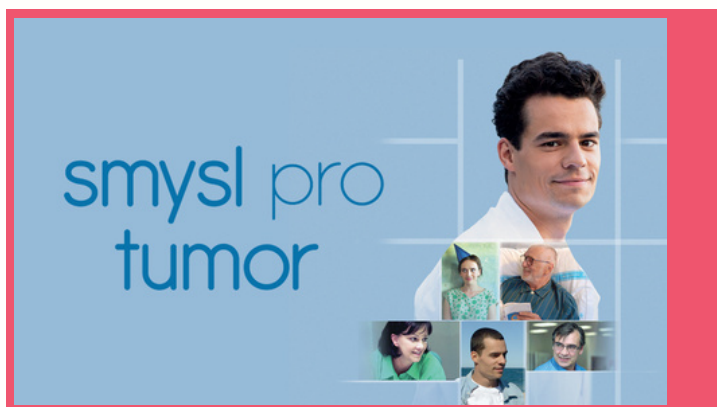
FIGHT CANCER

Únor je měsíc plný lásky a klidu obzvláště pak díky dnu svatého Valentýna, avšak v tento měsíc probíhá i další, možná důležitější den. Přesněji se jedná o 4. únor, ten je totiž Světovým dnem boje proti rakovině. Byl vyhlášen Světovým zdravotnickým fórem (WHO) a Mezinárodním stálým výborem pro kontrolu rakoviny již v roce 2000 a od té doby se každoročně opakuje. Cílem tohoto dne je informovat a vzdělávat veřejnost jak o rakovině, tak o její prevenci a diagnostice.

I v České republice máme svůj den boje proti rakovině s jediným rozdílem. Koná se v květnu a jeho typickým znakem bývá žlutý kvítek měsíčku lékařského, který si můžete zakoupit, a tím přispět na dobrou věc. Tento rok se koná již 28. ročník a jeho datum vychází na středu 15. května, jeho hlavním tématem bude prevence rakoviny prsu. Kromě zakoupení kvítku se také můžete stát dobrovolníkem a pomáhat s prodejem nebo přispět skrze dárcovské SMS.

Rakovina je celkové označení pro nádorová onemocnění, při kterých dochází k mutaci některých skupin buněk a jejich následnému rozšiřování. Dle statistik jde o druhou nejčastější příčinu smrti v České republice hned po srdečně-cévních chorobách a každoročně jí onemocní přibližně 100 000 lidí. Přesto jde velkou část nádorových onemocnění léčit, ale tento proces bývá náročný jak fyzicky, tak psychicky a mění život pacientům i jejich okolí.

Právě o tom pojednává nový seriál České televize Smysl pro tumor, kde se student posledního ročníku medicíny Filip Kalina musí vyrovnat právě s diagnózou rakoviny. Seriál je adaptací belgického originálu Gevoel voor Tumour jehož režisér napomáhal i při natáčení české verze. Každý díl se zabývá určitou problematikou tohoto onemocnění, kterou pak na konci proberou i jedinci s osobní zkušeností a dají tak celému seriálu ještě větší váhu.

Za poslech také stojí epizoda podcastu České televize KAVKY, Seriál o rakovině jako lék na život, kdy herec Filip Březina a scénárista Matěj Podzimek mluví k tématu seriálu. Také zmiňují projekt F*ck cancer se kterým seriál Smysl pro tumor spolupracuje. Za tímto projektem stojí mladí onkologičtí pacienti společně se zkušenými profesionály a na jejich stránkách můžete najít informace o projektu, zajímavé podcasty nebo třeba čepice k zakoupení, které možná znáte i ze seriálu.

Seriál můžete sledovat každou neděli v osm večer a sami se tak možná dozvědět něco nového nebo si jen připomenout to, co možná už víte. Doporučuje se ale podívat i na níže vypsane weby, na kterých najdete více o tom, jak pomáhat. Přejeme všem zdravý únor.

Chcete se dozvědět víc?

<https://www.fuckcancer.cz/>

<https://www.cdpr.cz/>

<https://www.linkos.cz/narodni-onkologicky-program/>

**F*CK
CANCER**

TICHÁ POŠTA

Díky valentýnské atmosféře jsem tentokrát sesbírala názory na, až skoro kontroverzní, téma „romantické vztahy ve třídě“. Svůj pohled na věc řekli jak páry, tak i jejich obhlížející spolužáci.

„Být ve vztahu s někým ze třídy je často skvělý, avšak může být i dost komplikovaný. Jsem ráda za to, že toho člověka vidím skoro pořád a můžu sis ním hodně povídat, ale zároveň mi vážně vadí taková pozornost od ostatních. Kamarádi i učitelé se k tobě začnou chovat jinak, jenom protože jsi ve vztahu, mají blbý poznámky a dávají tomu zbytečnou pozornost. Možná se to nezdá, ale některý ty vtipy dokážou fakt ublížit a většinou to není ani vtipný.“

„Podle mě je to jedno velké záleží. Jak dlouho jste spolu ve třídě a jak dlouho ještě budete? Projevujete se nějak extra? Pokud se ten pár ve třídě chová naprosto normálně a neohmatávají se, tak s tím nemám problém, ale jakmile se mají o každé přestávce navzájem v krku, už je to jiná...“

„Je mi to absolutně jedno do chvíle, než si svoji lásku dokazují absolutně všude nebo z toho dělají celou svoji osobnost. Když už se s tebou chci o něčem bavit, rozhodně to nebude o tom, jaký polohy spolu děláte a o tom, jak strašně ji miluješ. Chápu, že musí být těžké se od své drahé polovičky držet alespoň deset centimetrů, ale co třeba takhle dbát trochu na ostatní? Upřímně, asi nikoho to nezajímá a nikdo to vidět ani nechce. Do školy se chodí hlavně kvůli vzdělávání, tyhle věci si nechte až jako domácí úkol.“

„Myslím, že všichni hrotí hetero páry, ale zamysleli jste se nad reakcemi nad queer páry? Stačí se jen z přátelství chytit za ruce s osobou stejného pohlaví a okolo vás se začne ozývat: „Fuj!“, „Proboha koukni na ně...“, šepot, nebo rovnou urážky. U hetero párů na Cyby všichni hrotí jen to, že se po sobě všude plazí a že nerespektují ostatní lidi kolem nich, ale u queer lidí se hrotí jen přátelské držení za ruce. Čemu se taky divit, když jen malá duhová nálepka na skříňce okamžitě skončí rozškrábaná klíčem. Nevím o žádném queer páru, co by si pokusil ve škole nebo okolí dát pusu, ale dokážu si představit jaké by byly reakce okolí.“

„Pokud to hodně přetáhnou za pačesy, dalo by se tomu skoro říkat incest-obzvlášť u osmiletého gymnázia. Prakticky spolu vyrůstají, často i říkají, že jsou jedna velká rodina, mezitím co se v rohu třídy snaží rodokmen rozšířit jejich spolužáci. Skoro ve všech případech jim to ani nevydrží a pak do toho zatahují i své kamarády. Je to celé jedna tikající bomba.“

ON AIR - NÁVŠTĚVA TŘÍDY 3A4 V ČESKÉ TELEVIZI

Jaké je to mluvit před kamerou s vědomím, že vás sleduje celý národ? Jaké je to dopředu plánovat každou milisekundu pořadu? A kolik neviditelné práce za každým vysílaným pořadem vlastně stojí? I to si mohli prohlédnout a vyzkoušet studenti z redakce Fénixu a studenti třídy 3A4 na mimořádné lednové exkurzi do nové budovy České televize v Lišni.

V této budově sídlí ČT relativně krátkou dobu, totiž 7 let, celá stavba je ale skvěle přizpůsobená svému účelu, např. se svými prostornými halami s rozměry ideálními pro dobrou akustiku ve studiích, což velmi usnadňuje technickou stránku natáčení. Tato brněnská "pobočka" se proslavila třeba oblíbeným pořadem AZ-kvíz pro děti i dospělé nebo seriálem Dobré ráno, Brno. Naše milá paní průvodkyně nás ale zavedla i do studií, kde se točí regionální zpravodajství, počasí i hlavní zprávy.

Podívali jsme se do maskéren a kostyméren a zastihli jsme dokonce několik známých herců a moderátorů, jak se připravují před výstupem v televizi. Hrátky s green-screenem jsme si vyzkoušeli v malinkém studiu, kam se často přepojuje vysílání redaktorů z terénu a práci s hudbou a kamerami nám zase ukázali v obrazové a zvukové režii.

Perličky zpoza kamery

Věděli jste, že ...?

... že každé studio je napojeno na speciální záložní zdroj energie, aby vysílání nerušily ani lokální výpadky elektřiny?

... že text na čtecím zařízení si může moderátor sedící za pultíkem ovládat dle svého přání i sám, a to malým pedálem pod deskou stolu?

... že každý, kdo půjde před kameru, i kdyby tam řekl jen dvě věty, musí projít speciálním líčením kvůli odrazu světla, o které se starají profesionální maskérky?

... že kulisy pro AZ-kvíz a AZ-kvíz Junior jsou vlastně ty stejné, protože jsou potištěné z obou stran? Stačí je tedy vždycky jen obrátit a může se vesele točit dál!

... že obsah zpráv se může změnit moderátorovi před očima klidně v průběhu živého přenosu – pokud jde např. o důležitou aktuální zprávu?

ON AIR - NÁVŠTĚVA TŘÍDY 3A4 V ČESKÉ TELEVIZI

A jak se prohlídka líbila třídě 3A4? Jak si ustála Česká televize u nich se dozvíte v našem mini rozhovoru!

Je něco co vás hodně překvapilo, co jste od České televize nečekali?

S1: Mě asi nejvíc překvapil počet a síla světél, potom taky kolik kamer je vlastně zapotřebí.

S2: Mě zase, že je potřeba všechny, kdo jsou natáčeni, velmi silně nalíčit, aby pod tím množstvím světél vypadali přijatelně.

Byli jsme i ve studiu, kde se natáčí Dobré ráno, a zkoušeli jsme si různé věci před kamerami. Dokážete si představit, že by to bylo vaše povolání?

S1: Dokážu si to představit. I když je to práce hlavně pro extroverty a lidi, co umí dobře mluvit a nejsou jen tak nervózní, tak bych to někdy ráda zkusila.

S2: Já moc ne, upřímně na to nemám sebevědomí. Určitě by mě znervózňovalo, kolik lidí na mě kouká a sebemenší změny by mě pravděpodobně moc rozhodily.

Když ne natáčení před kamerami, tak jsme viděli i práci osvětlovačů, zjistili, co všechno dělá například takový dramaturg nebo režisér, tak možná tam by mohla být cesta?

S1: Bavilo by mě psaní článků anebo si to zkusit za tou kamerou.

S2: Určitě ne, je to až moc velká zodpovědnost a také hodně komplikované.

Studia AZ kvízu nebo Událostí v regionu vám byla asi povědomá, ale jak často sledujete ČT? Používáte ji jako zdroj k vypracování nějakých projektů ve škole?

S1: Celkem často, hlavně 168 hodin každou neděli. Jinak spíš zprávy a nějaké ty seriály od ČT, jako třeba právě jedoucí Smysl pro tumor.

S2: Moc často ne, když už, tak spíše u prarodičů. Většinou upřednostňuji jiné zdroje, ale v češtině a společenských vědách se občas hodí.

Co jste si nejvíce na celé exkurzi užili? Je tam něco, co si budete pamatovat, protože to byl velký zážitek?

S1: Nejvíce mě bavilo si to všechno vyzkoušet. Zkusit si být před zeleným počasím a zároveň se vidět v menší televizi, sednout si na gauč Dobrého rána. Člověku to pomůže si představit, co všechno tato práce obnáší a možná taky trochu pomůže.

S2: Hodně mě bavilo si zkusit jaké to je být moderátor, stoupnout si za kameru a mít možnost si sednout do křesílka a předstírat, že dělám nějaký důležitý rozhovor. Na co určitě nezapomenu je, když spolužák málem rozbil skleněnou desku AZ kvíz.

"HRDLIČKA" JAKO SYMBOL LÁSKY A MÍRU

a další vtipná fakta o ptácích

Jistě všichni známe klasické zobrazení bílé hrdličky na svatbách, pohřbech, v obrazech a dále. Jak se k nám tento ptáček dostal a proč je tak rozšířeně používán? Na to se dnes podíváme.

Symbolika bílé hrdličky pochází již z dávné náboženské mytologie, v křesťanské bibli se poprvé objevuje v příběhu o Noemově arše jako "mystický pták", kterého Noe třikrát vyslal, aby viděl konec potopy. Když se hrdlička vrátila po třetí, nesla v zobáčku olivový list, což znamenalo, že země je bez vody. Hrdlička se později vrací při křestu Krista jako ztělesnění ducha svatého. Podle La Croix: „Bělost a lehkost ptáka evokují naději a návrat k míru“

Hrdlička má signifikantní význam také v judaismu, jako symbol lidské duše a izraelských lidí, v řecké a římské mytologii je bohyně Afrodita/Venuše vyobrazována s hrdličkou v ruce, Řecká mytologie si proto spojuje hrdličku s láskou, v japonské mytologii je hrdlička blízký pomocník boha Hachimana, v mandejství jako symbol Ruhy, královny podsvětí a v islámu, protože se věří v to, že pomohly poslednímu prorokovi Muhammadovi na jeho cestě.

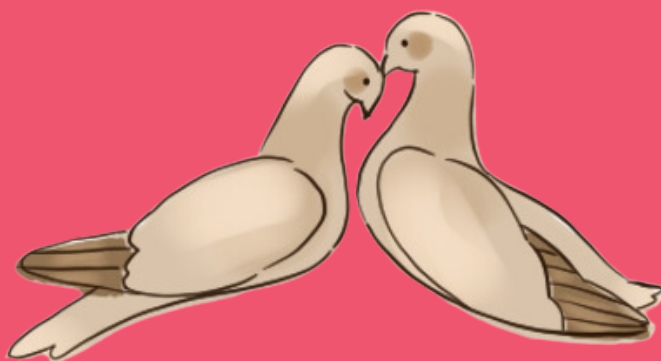
Ovšem hrdlička s olivovým listem se rozšířila až v roce 1949, když Picasso nakreslil obraz "Dove of Peace", podle bílých holubů, které měl v ateliéru. Zajímavý fakt je, že obraz nakreslil v roce narození své dcery Palomy, "paloma" totiž ve španělštině znamená holubice. A Palomě se později narodila dcera Paz, což znamená peace.

Picassova holubice také zaujala tehdejší komunistické strany, protože ji začaly hojně používat jako symbol k propagaci komunistického mírového hnutí. Z tohoto důvodu začala anti-komunistická skupina "Paix et Liberté" rozvěšovat plakáty s titulem "La colombe qui fait BOUM", v překladu "Hrdlička, co dělá BUM". Grafika na plakátu zobrazovala bílou mírovou hrdličku metamorfovanou do sovětského tanku.

U nás v Česku se hrdlička začala používat jako symbol lásky a víry díky K.H. Máchovi a prvnímu verši jeho básně Máj "Hrdliččin zval ku lásce hlas".

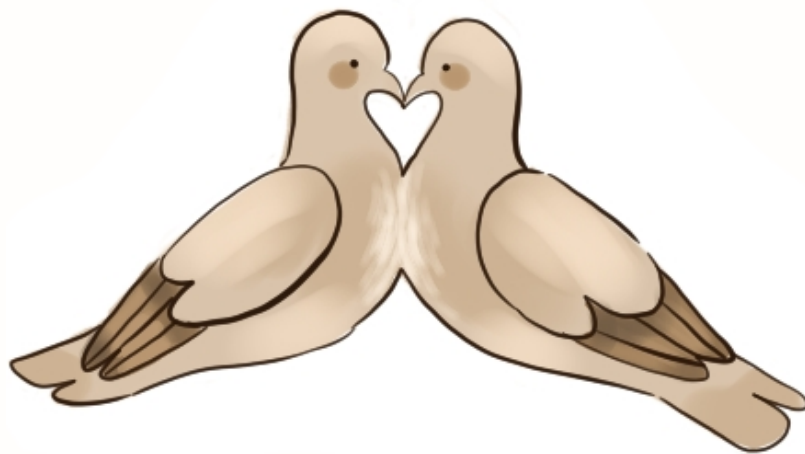
Vrátíme se na chvíli k Picassovi, jeho obraz je totiž spíše bílá holubice nežli hrdlička. Některé zdroje dokonce říkají že se pták v obraze podobá holubovi, protože holubi jsou značně větší než holubice. To mi přijde vtipné, s ohledem na to, jak milované jsou hrdličky a holubi jsou většinou nenávidění. Přezdívá se jim létací krysy, říká se, že jsou drzí a špinaví a mnoho dalšího. Existují i lidé kteří je chodí krmit otráveným zrním, protože je tak moc nesnáší.

Proto si dneska zahraju na neplaceného holubího advokáta a pokusím se je obhájit. Holoubci jsou totiž velice chytrá a čistotná zvířata, ale městské prostředí jim čistotu často neumožňuje. Rádi se koupou ve vodě a slunečních paprscích, mnoho času ze dne tráví stálým upravováním svého peří a čištěním se.

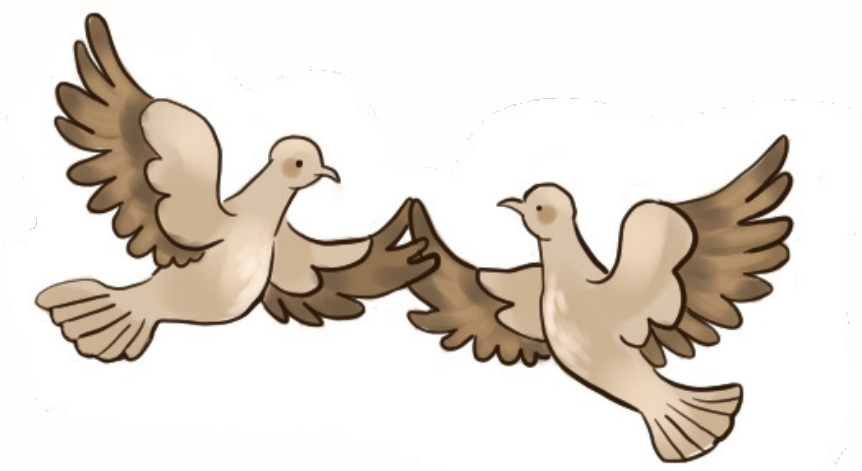
"HRDLIČKA" JAKO SYMBOL LÁSKY A MÍRU

Také mají inteligenci tříletého dítěte a skvělou paměť. Zapamatují si obličej nepřátelského člověka a v budoucnu se mu budou vyhýbat, i když neprojevuje agresi, a stejně tak si zapamatují lidi, kteří jsou na ně hodní. Zapamatují si čas a místo, kam je někdo chodí pravidelně krmit, poznají se v zrcadle a rozeznají umělecká díla. Mimo jiné dokáží trefit domů téměř odkudkoliv, proto se používali k doručování pošty. Poštovní holubi se hodně využívali během první světové války a mnoho jich při tom zahynulo. Někteří ptáci byli dokonce oceněni medailí za statečnost.

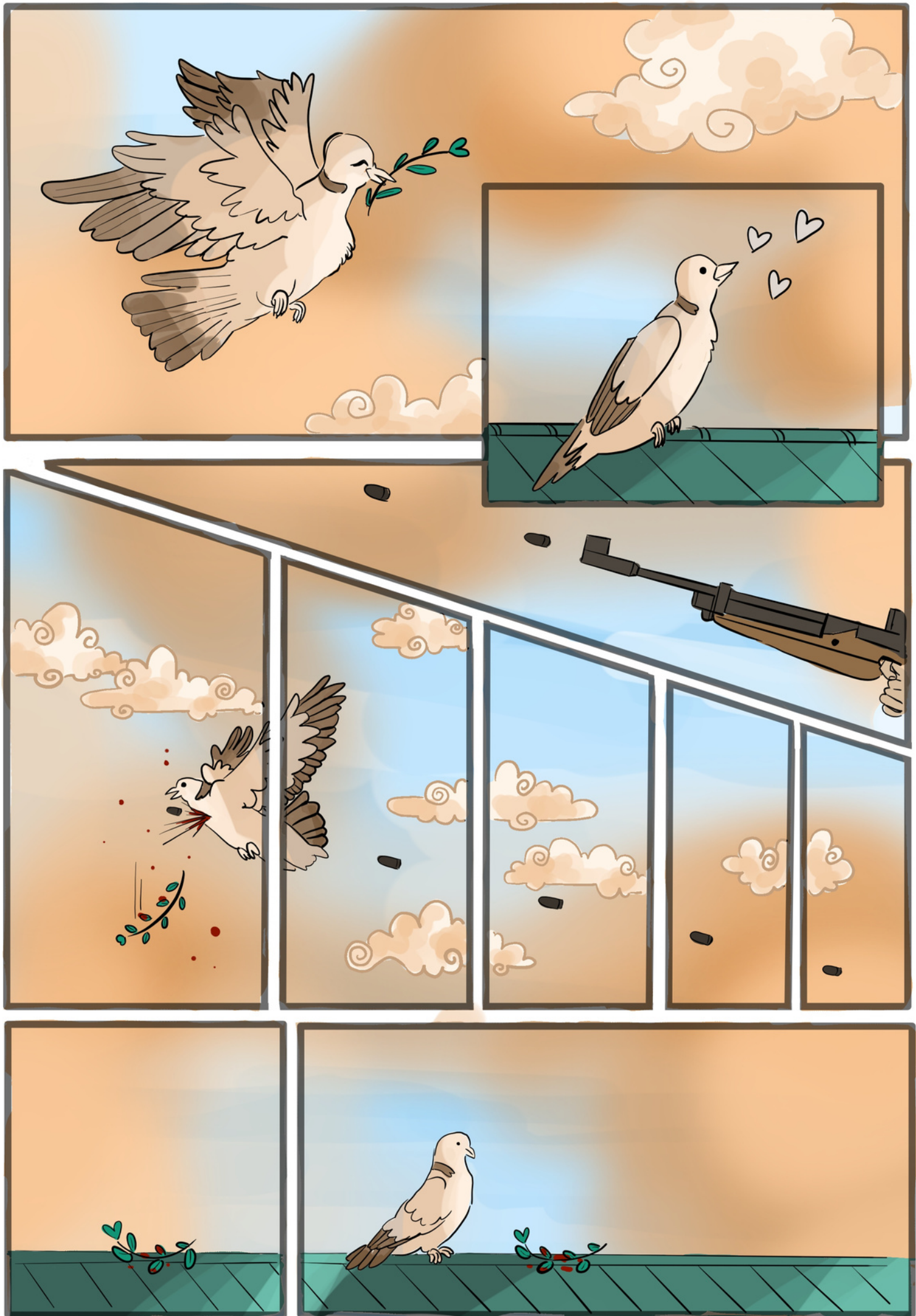

Holubi jsou dokonce tak mimořádně vchytrálí, že se vyhýbají všem pokusům o jejich likvidaci. Například se naučili, jak se brodit hroty holubích zábran jako rákosím. Austrálie se kdysi snažila potlačit holubí rozmnožování pomocí "holubí antikoncepce", kterou jim dávali do jídla, byla ovšem dráha a málo účinná. Některé země se snažily nasadit dravce, i s tím si ovšem holubi poradili, dokázali poznat, kdy je dravec nasycený a nebude je pronásledovat, tudíž se jich v podstatě ani nebáli.

A přitom jsou to tak dobří mazlíčci, jsou to velmi společenská a hodná zvířata. V mnoha ohledech se podobají kočkám, například když jsou spokojení tak vrní, zvládnou pod sebou složit nožky, neustále se čistí, velmi rádi se mazlí a spinkají, ale narozdíl od koček se dají velmi dobře trénovat, dokonce můžou být i trénováni k chůzi na záchod.

Možná jste jedni z těch lidí co házou holuby a hrdličky do jednoho pytle. Co se týče vzhledu, zdá se vám rozdíl asi zanedbatelný. I hrdličky mohou být dobrými mazlíčky či chovatelskými zvířaty, ovšem jsou více zdivočelé než holubi, přeci jenom, nejsou to hrdličky domácí. Přesto si podle mě všechna zvířata včetně hrdliček a holubů zaslouží lásku a respekt, nenávidět zvíře jen z hlediska estetické váhy je přeci nesmyslné, nemyslíte?

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, vtom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v minulém čísle hádali, je tady odpověď. Náš minulý rozhovor nám poskytla paní profesorka Mikolášová! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? Pro svůj typ hlasujte v odkazu pod hádankou.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání, když jste byl/a menší?

Chtěl/a jsem být učitel/ka. Bavilo mě dávat celé rodině diktáty, což nejhůř nesl můj bratr, se kterým jsem jinak měl/a velmi pěkný vztah.

Jaká je Vaše oblíbená volnočasová aktivita?

Ted' rád/a trávím čas svnoučatý. Mají smysl pro humor a zajímá mě, jak objevují svět. A rád/a čtu, hraju na klavír a dívám se na filmy – pro relax na detektivky, ale miluju pořady o hudbě a literatuře.

Jaké jsou Vaše tři typické vlastnosti?

Rodina říká, že jsem starostlivý/á a empatický/á a taky komunikativní. Myslím, že jsem docela klidný/á, ale jakmile pohár trpělivosti přeteče, všichni kolem se diví. Vadí mi, že jsem občas nerozhodný/á.

Jaké je Vaše učitelské motto?

Škola má být příjemné místo, kde se učitelé a žáci rádi setkávají. Tím pro mě naše škola je a byl/a bych rád/a, kdyby stejný pocit měla většina studentů.

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>

Jaké předměty jste ve škole neměl/a rád/a?

Neměl/a jsem rád/a výtvarnou výchovu, protože mně kreslení nešlo a nikdo mě nevedl tak, abych se to naučil/a. Měl/a jsem rád/a ty předměty, které jsem chápal/a a byl/a schopný/á se naučit. To byla pro mě třeba i matematika, hodně mě bavilo řešit příklad a dojít ke správnému výsledku.

Jakou nejhorší chybu podle Vás může student udělat?

Že bude pořád jen něco odněkud nebo od někoho opisovat bez přemýšlení. Chápu, že někdy je toho moc a není dost času na to dělat všechno perfektně, ale pokud to jde, používat vlastní mozek.

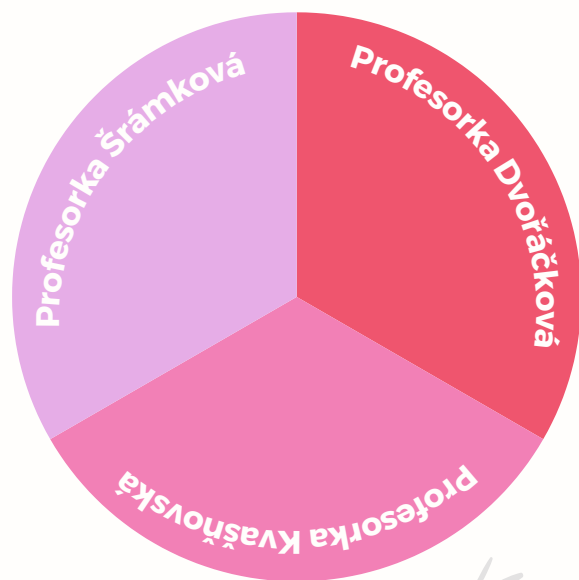
Jakému zvířeti se podle Vás nejvíce podobáte a proč?

Tak třeba při práci na počítači používám opičí metodu, ale myslím, že jsem mírumilovný/á jako holubička. (smích)

Jaký způsob učení byste doporučil/a svým studentům?

Pochopit základy a na nich stavět dům stmelený souvislostmi. Ale většinou to všechno do sebe zaklapne až těsně před maturitou.

Tady jsou výsledky z minulé hádanky! Studenty a profesory, kteří hádanku uhádli, zařadíme do losování o malou cenu :) Z minulého čísla bohužel nemáme žádného výherce. Tak třeba příště. Hodně štěstí!

Téma

Tereza Tvarůžková
Kristýna Hošková

Za života školy

Tobiáš Řeha

Inspireview

Ema Vránová

Hobby našeho GYBY

Kristián Both
Prokop Šmídek

Co se za lavicí nenaučí

Ema Vránová
Kristýna Nečková

Grafika

Matouš Hobza
Teodor Politzer
Běla Zemanová
Vendula Cvrkalová

Kukátko

Kristýna Hošková

Naši předkové

Vanda Černošek
Naděžda Afanasyeva

Recenze

Vendula Cvrkalová
Daniela Hoření

Co se stalo

Barbora Kouřilová

**"Hrdlička" jako
symbol lásky a míru**

Vičarová Marie

Ilustrace

Leo Zeman

Kam dál?

Vanda Černošek
Leo Zeman

Netflixový souboj

Kristýna Nečková

Pojďme si zahrát

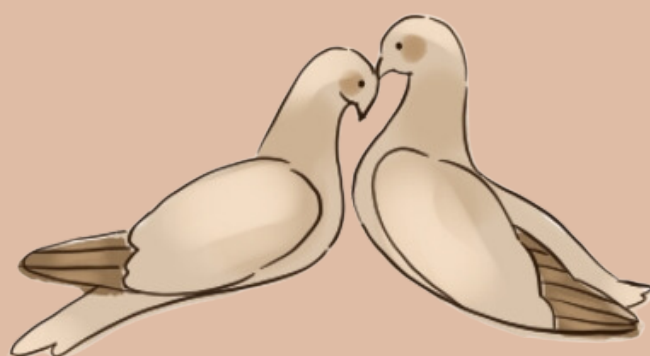
Barbora Kouřilová

Tichá pošta

Natálie Morávková

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Počkej tu na mne, až do lesa půjdeš
budu tvůj oheň, lampa i žár
Nezhasnu nikdy, dokud tu budeš
Dám ti sám sebe, můj nejprostší dar
Nic míň si nepřej, už nic víc nemám
Tu jsem tě našel, už víc nehledám
chci být tvá zem, ty má obloha
zhlédl jsem tě, kde končí duha
a nechci jít dál, chci tu být s tebou
teď mi je jedno, kde jiné cesty vedou
Zůstanu tu, nepůjdu dál
Jen s tebou chci tančit, ten životní bál

Děkujeme za přečtení
- Redakce školního časopisu

